

maandag 05 februari 2007

Op zoek naar de vonk

Theater.

BRUSSEL. - Mannen in uniform versterken het onveiligheidsgevoel, in de nieuwe voorstelling van Tristero.

Gehoord in de toiletten van de KVS, meteen na afloop van *Face to the wall*: „Ik hou normaal gezien wel van absurde humor, maar dees dee het toch niet voor mij." Ik was het met die opmerking eens en oneens tegelijk.

Eens, want dees dee het inderdaad niet echt. Tristero heeft al boeiender werk getoond. Oneens, omdat absurde humor helemaal niet het belangrijkste kenmerk van deze voorstelling is - hoogstens een bijwerking ervan.

Face to the wall is geschreven door Martin Crimp, de Brit van wie Tristero vorig jaar ook al *Play with repeats* speelde. Als personages treden aan: vier naamlozen, gekleed in de matzwarte of donkerblauwe uniformen van veiligheidsagenten. Zij becommentariëren iets wat wij niet zien. Of ze verzinnen ter plekke een levensloop. Of ze zeggen, soms met veel moeite, een tekst op. Kortom: ik heb er geen flauw idee van wie ze zijn, wat ze doen en waarom. Hun identiteit als vertellers wordt niet onthuld.

De tekst gaat over een doodgewone vrouw, die (te vroeg?) in het huwelijk treedt. En, na een korte muzikale onderbreking, over een doodgewone man, die plots tilt slaat en wild om zich heen begint te schieten. Waarom? Niemand weet het. Hij is gelukkig met vrouw en kinderen, heeft een mankementvrije auto Misschien gaat hij aan het moorden omdat zijn postbode soms te laat komt?

„Hoe voelt hij zich als de postbode te laat is?" „Kwaad." „Dus nu gaat hij de postbode vermoorden?" „Typisch."

In totaal brengt Tristero drie eenakters van Crimp op scène: *Whole blue sky*, *Face to the wall* en *Fewer emergencies*. Alle drie gaan ze over het moment waarop banaliteit omslaat in brutaliteit, doodgewoon in gewoon dood, het moment waarop de stemmen in iemands hoofd opeens de overhand krijgen.

De tekst beweegt zich uiterst langzaam voort, met veel herhalingen, als een processie van Echternach. Maar hoe pietepeuterig precies de vertellers de feiten ook tentoonspreiden, nergens is De Vonk zichtbaar. Nooit komen we te weten waar het opeens fout gaat. Dat zou onbehaaglijk kunnen zijn, maar door het laconieke spel neigt het geheel veeleer naar absurdisme. Neigt, want ook de verveling ligt op de loer. Zo traag dat die tekst gaat, man man man.

De opmerking uit de KVS-toiletten is nog om een andere reden interessant. Tristero heeft, met stukken als *Abigails party* en *Play with repeats*, een publiek verworven dat zich verwacht aan een komisch stuk. Dat publiek krijgt nu iets heel anders voorgeschoteld. Het doet nog wel pogingen om te lachen, maar de lach ketst af op het ijle tekstmateriaal en de strakke enscenering, met een leeg decor en ontzettend fel, wit licht, dat op de witte vloer weerkaatst. *Face to the wall* is een korte, bevreedende voorstelling. Ze boeit, maar vooral om te zien hoe een toneelgezelschap zijn eigen grenzen aftast, minder vanwege de tekstuele kwaliteiten.

Tristero speelt „Face to the wall". Gezien op 15/12/2006 in Brussel. Nog in Mechelen (KC Nona, 7 en 8/2), Genk (14/2), Berchem (CCBe, 16/2), Brugge (17/2) en Leuven (21 en 22/2).

www.tristero.be

VAN ONZE MEDEWERKER MARK CLOOSTERMANS